

LBRIS

We know
books

Marian Năstase

**PUNȚI ÎNTRE
LUMI**

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Prefață

Libertatea nu este o utopie, ci o necesitate esențială a fiecărui suflet. În anii întunecați ai totalitarismului, când umbrele fricii se întindeau peste Europa, oamenii nu căutau bogății materiale, ci un drept simplu, dar vital: acela de a respira liber, de a-și rosti numele fără teama de repercusiuni.

Romanul *Punți între lumi* este cronică a unei astfel de fugi. Nu se limitează doar la relatarea aventurii unui pilot român care a sfidat un regim opresiv, ci constituie o meditație profundă asupra exilului. Ce se întâmplă cu un individ care își salvează corpul, dar lasă o parte din suflet în urmă? Ce înseamnă să îți construiești o viață într-un nou loc, printre străini, purtând mereu în inimă ecoul unui trecut pierdut?

Această narațiune este o punte. O punte edificată nu doar peste apele reci ale Dunării și vastitatea oceanului, ci și peste anii tăcerii, peste rănile nevăzute și peste diferențele dintre două culturi. Este povestea unui bărbat și a unei femei care au învățat că, uneori, cel mai mare act de curaj nu constă în a zbura departe, ci în a te întoarce pentru a construi. Să transformi frica de a fi hăituit de trecut în forța de a contura un viitor pentru copilul tău.

În final, romanul nu se încheie cu descoperirea libertății, ci cu definirea acesteia. O libertate care nu se reduce doar la a fi departe de ceea ce te-a rănit, ci

la a te întoarce, mai întreg ca oricând, pentru a oferi speranță și a demonstra că un vis poate înflori acolo unde a fost odată frânt. O carte dedicată tuturor celor care cred că, între a fugi și a construi, putem alege să zburăm.

Capitolul 1: Zborul către destin

Septembrie mirosea a praf cald și a iarbă uscată, cu un iz amar de promisiuni neîmplinite, ce se prelingeau peste câmpurile din jurul bazei de la Boboc. Păsările zburau aproape de sol, presimțind că liniștea văzduhului avea să fie curând sfâșiată de un zbor mult mai tumultuos.

Paul Dima, un tânăr cu privirea profundă și ochii de un albastru tăcut, simțea povara unei decizii cruciale apăsându-l la fiecare pas. În mâinile sale strângea o mapă de piele uzată, singura dovadă palpabilă a anilor petrecuți la Școala Militară de Aviație, o instituție unde cerul promitea libertate, dar pământul impunea o disciplină de fier. Literale de pe copertă, odinioară aurii, acum erau aproape șterse de ploii și vânt, iar înăuntru se ascundeau file îndoite. Nu erau doar fotografii de la antrenamente, ci și schițe stângace de avioane și poezii compuse în clipele furate dintre alarme – toate, fragmente ale unei tinereți constrânse, dar profunde. Băiat modest din Bacău, Paul crescuse printre blocurile cenușii, în zgomotul constant al trenurilor. La 22 de ani, înalt și athletic, cu trăsături ascuțite și păr castaniu tuns scurt, adesea ciufulit de vântul aspru al câmpiei, părea să disimuleze o poveste nespusă. Maxilarul său încleștat era o expresie tăcută a unei voințe de nezdruncinat, ce-l împingea înainte. În copilărie, privea liniile nesfârșite de

cale ferată și se întreba mereu unde duc. La 14 ani, fără consimțământul părinților, plecase la Liceul Militar din Câmpulung Moldovenesc. Nu fugea de ceva, ci alerga spre un vis: să urce într-o carlingă, să simtă pământul dispărând sub el, să fie, măcar o clipă, deasupra lumii și a blocurilor.

În sala mare a școlii, unde urmau să fie anunțate mult-așteptatele repartiții, zeci de tineri piloți stăteau încordați. Îmbrăcați în uniforme impecabile, aceștia formau promoția anului '87. Colonelul Ilarie Popescu, comandantul, păși solemn printre ei, ținând în mână o listă tipărită, pe a cărei hârtie îngălbenită erau scrise destinele fiecăruia. Fiecare nume citit transforma o viață.

— Locotenent Paul Dima. Regimentul 53, Fetești. Locul unde vântul nu se oprește niciodată!

Inima lui Paul a început să bată neregulat, cu intensitatea unei păsări captive într-o colivie. Fetești? O bază aeriană izolată în inima Bărăganului, unde piloții zburau pe MiG-21, trăind o neliniște ce dispărea doar în aer. Era o destinație temută, un loc al sacrificiului și al asprimii. În ziua plecării, autobuzul militar scârțâia pe drumurile prăfuite. Camarazii glumeau forțat, cu privirile pierdute în gol, copleșiți de incertitudine. Lângă el, Neagu Mitică, un oltean cu ochi verzi, își freca nervos mâinile.

— Fetești, nu-i așa? Se spune că vântul nu se oprește niciodată acolo... Nu va mai fi ca la Boboc, Dima, a afirmat Neagu, vocea lui trădând o neliniște profundă, dar comună.

— Acum va fi cu adevărat serios, Mitică, a replicat Paul, fixându-l cu privirea, într-o calmă răceală. Aici, dacă greșim, cerul ne va lua cu totul.

La Fetești, poarta masivă a bazei aeriene se contura

ca o intrare într-o altă realitate, una mai aspră. Pista lungă, asemenea unei săbii de oțel, era flancată de MiG-uri cu boturile ridicate spre cer, asemenea unor prădători pregătiți să atace. Căpitanul Gabriel Dragoș, comandantul Escadrilei 1, i-a întâmpinat cu o privire severă, o cută delicată de pe frunte trădând anii de zbor și responsabilitate.

— Locotenent aviator Paul Dima, m-am prezentat pentru serviciu! a salutat regulamentar Paul.

— Bine ai venit, băiete, a răspuns Dragoș cu o voce gravă, impregnată de autoritate. Aici nu este școală. Aici înveți să lupți. Cu cerul. Cu tine însuși. Cu teama. Nu există altă formă de zbor.

Zilele de acomodare au trecut rapid, iar prima experiență de zbor pe MiG s-a dovedit a fi o adevărată revelație. Carlinga l-a înghițit ca o fiară adormită, în timp ce manșa vibra intens sub palmele lui, pregătită să-i asculte fiecare comandă. Instructorul, maiorul Udrea, cunoscut sub apelativul Cocor, i-a spus simplu, cu un zâmbet aspru, dar cald:

— Ascultă avionul, Dima. Îți vorbește, dacă ești capabil să-l auzi.

Când roțile s-au desprins de pistă și văzduhul s-a deschis deasupra lui, Paul a simțit lanțurile lumii topindu-se. La peste opt sute de kilometri pe oră, cu pământul transformându-se într-o pată efemeră sub priviri, a înțeles că libertatea nu era un privilegiu, ci un drept pentru care merita să lupți. A jurat să nu permită nimănui – nici regimului apăsător, nici fricii insinuate – să-i fure cerul.

**Capitolul 2:
Sub semnul ciulinilor**

Într-o dimineață cenușie de sfârșit de septembrie, aerul din Fetești, un orașel parcă uitat de lume în inima Bărăganului, o întâmpină pe Ela cu un vânt aspru și insistent. La 22 de ani, proaspăt absolventă de Litere, Ela coborî din tren cu pași ezitanți. Silueta ei subțire, aproape fragilă, tremura ușor, iar părul castaniu-închis, prins într-un coc dezordonat, purta urmele unei călătorii lungi. Privirea ei ascundea o oboseală tăcută, dar profundă. Pe buze, o urmă discretă de ruj zmeuriu era singurul semn de eleganță într-o dimineață atât de ternă. În buzunarul hainei, ordinul de repartizare, pliat cu meticulozitate, părea acum un verdict implacabil al unui destin pe care nu și-l alesese.

Gara din Fetești era un loc părăsit, cu bănci zgâriate și plăcuțe ruginite, prinsă într-o monotonie provincială aproape sufocantă. Praful fin al Bărăganului i se lipsea de piele, în timp ce trăgea după ea o valiză simplă și o geantă neagră. Orașul se dezvăluia lent și dezolant: blocuri joase, cu tencuiala scorojită, străzi pline de gropi adânci și o autogară adormită, aproape pustie. Spinii, cu tulpinile lor subțiri, creșteau sălbatic și neîmblânziți pe marginea șinelor de cale ferată – martori tăcuți și rezistenți ai resemnării ce plutea peste întregul loc. Sub un cer imens și indiferent, fiecare pas făcut răsuna a

pustiu.

La peron, o femeie în vârstă, îmbrăcată modest într-un palton verde-închis, o aștepta. Părul negru, presărat dens cu fire albe și ochii cenușii, migdalați ascundeau o poveste profundă. Ridurile fine de pe obraji trădau anii adunați, dar mișcărilor ei păstrau o eleganță reținută, aproape instinctuală, ca și cum își strângea paltonul pentru a ascunde o rană veche, niciodată vindecată.

— Tu ești noua profesoară? întrebă cu o voce blândă, dar obosită femeia care părea să fi văzut prea multe.

— Elena Stoian, răspuse Ela, încercând să pară mai sigură pe sine decât se simțea. De fel sunt din Constanța, dar am absolvit la București.

— Livia Mureșan, profesoară de istorie la această instituție, se prezentă femeia. Douăzeci și patru de ani am dedicat acestei școli. Uneori, îmi pare un blestem, alteori, o datorie sacră. Ela zâmbi slab, simțind imediat greutatea cuvintelor Liviei. Se așezară pe o bancă îngustă și rece din gară.

— Bucureștiul ți-a lipsit, nu-i așa? întrebă Livia, sorbind dintr-o ceașcă de cafea adusă de acasă, din termosul său vechi.

— Da, recunosc Ela cu o undă de nostalgie. Visam la biblioteci pline de cărți prăfuite, la elevi curioși... dar autoritățile au decis în locul meu. „Te duci la Fetești”, mi-au spus.

Livia dădu din cap înțelegător, cu un zâmbet care ascundea o profundă umbră de tristețe și resemnare.

— Aici, timpul pare să fi înghețat. Dar în această liniște apăsătoare se nasc uneori povești cu adevărat neașteptate.

Internatul școlii era o clădire impunătoare, cu pereți

vopsiți într-un verde decolorat, aproape șters de vreme. Camera Elei avea două paturi simple, din fier, o sobă de tuci rece și o fereastră ce se deschidea spre un gard înalt, ruginit. Pe noptieră, așeză cu grijă un volum de poezii cu filele subliniate – un colț mic de acasă într-un loc cu totul străin. Livia intră la scurt timp, ținând o pătură curată.

— Aici îți vei lua ceaiul dimineața și, probabil, îți vei plânge dorul de casă, spuse ea cu un zâmbet cald și plin de compasiune. Primele luni sunt dificile, dar te vei obișnui.

În prag, Livia ezită, cu mâna pe tocul ușii; umerii îi erau ușor aduși, ca sub o povară invizibilă. Ela, desfăcând valiza, observă tăcerea ei ciudată și ridică privirea. În privirea Liviei se citea o durere veche, profundă.

— Ești bine, Livia? întrebă Ela, cu un ton plin de empatie.

Livia se așeză încet pe marginea patului, cu privirea pierdută în podea, încercând să caute acolo răspunsuri.

— Când am venit aici, acum douăzeci și patru de ani, nu a fost o alegere deliberată. Eram exact ca tine. Tânără. Plină de aspirații mărețe. Dar regimul... nu oferea alternative. Eram logodită cu un tânăr, Victor. Profesor de matematică. A discuta despre libertate în anii '60 era extrem de periculos. Într-o dimineață, Securitatea l-a arestat. Pentru niște foi simple, scrise de mână, în care solicita drepturi elementare. L-au luat și l-au dus. Și nu l-am mai văzut de atunci.

Livia strânse marginea păturii între degete, vocea ei coborând imperceptibil, dar cu o intensitate copleșitoare:

— A murit la Canal, într-un lagăr de muncă. Mi-au dat un document rece, plin de ștampile. „A decedat în

detenție.” Doar atât. Niciun detaliu.

Ea percepu cum aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat. Livia continua lipsită de lacrimi, de parcă plânsul se epuizase demult.

— Am rămas aici pentru că era singurul loc în care mai puteam să exist, unde puteam să respir. Fetești este un colț uitat, unde nimeni nu pune întrebări incomode. Am învățat să predau, să zâmbesc, să trăiesc... deși era doar o jumătate de viață. Spinii de pe câmp... îmi evocă mereu amintirea lui Victor. Creșteau și acolo, la Canal. Spunea că sunt asemenea oamenilor. Rezistă oriunde, indiferent de adversități.

Tăcerea se așternu grea, aproape palpabilă. Livia se ridică încet, netezindu-și paltonul cu o mișcare reflexă.

— Nu-ți spun asta ca să te temi, Ela. Vreau doar să știi că, uneori, viața te poartă în astfel de locuri pentru a descoperi un nou sens. Ești tânără. Ai timp. Vei descoperi aici ceea ce eu nu am mai căutat niciodată.

Livia se îndepărtă, lăsând ecoul pașilor săi să se piardă în liniștea internatului. Ela rămase cu volumul de poezii în mână, simțind că povestea Liviei era o cheie esențială pentru înțelegerea acestui loc și a propriei sale călătorii.

A doua zi, Ela păși în școală cu agenda strânsă la piept, asemenea unei armuri protectoare. Mirosul familiar de cretă, pământ umed și lemn lăcuit o învăluie brusc, aducând o notă de normalitate. Copiii, în uniforme decolorate, o priveau cu o curiozitate inocentă, cu obraji roșii din cauza frigului. Un băiat cu ochelari mari râdea zgomotos în fundul clasei, încercând să îi atragă atenția. O suflare de aer proaspăt era o noutate absolută în acest oraș uitat de timp.

În cancelarie, profesorii o măsurau discret, cu priviri pline de curiozitate. Livia o trase deoparte.

— Ce mai faci, Ela? întrebă, cu ceașca de cafea aburindă în mână.

— Încerc să înțeleg orașul, răspunse Ela. E ca un poem nespus, cu rimă, dar fără versuri complete.

Livia zâmbi slab, cu o ironie blândă:

— Dacă descoperi rima, Feteștiul îți va mulțumi din toată inima!

După ore, Ela străbătea orașul cu pași mărunți, descoperindu-i contururile melancolice, dar familiare: piețe mici, vitrine opace, copii jucându-se zgomotos printre gropile din asfalt. Câmpiile pustii se întindeau la marginea orașului, sub un cer infinit și apăsător. Vântul purta suspinul Bărăganului, o lamentare continuă, iar apusul arunca o lumină vagă, roșiatică, pe ferestre, ca un trist rămas-bun de la ziua ce se încheia.

Seara, în camera de internat, sub lumina palidă a lămpii, Ela scria într-un caiet: „Sunt într-un loc pustiu, dar nu mă simt pierdută. Poate liniștea e mai adâncă decât credeam, mai plină de sens”. Livia apăru la scurt timp, cu o cană de ceai cald și o pătură moale.

— Ai aerul cuiva care va aduce frumusețe aici, spuse ea cu o voce plină de speranță. Ciulinii Bărăganului cresc acolo unde nu te aștepti. Rezistă cât poți. O să-i îndrăgești, în cele din urmă.

Ela zâmbi amar, privind un ciulin înflorit din curte, singur sub lumina slabă a lunii. Nu era fericită, dar nici dezamăgită. Era pe un drum nou, necunoscut, care aștepta să fie descoperit. Simțea că în acest colț uitat al lumii, sub semnul ciulinilor rezistenți, ceva frumos avea să prindă viață – poate un destin, poate o poveste.

Capitolul 3: Taina înălțării

Cerul dimineții se așternea ca o pânză cenușie, greoaie, peste vastitatea câmpiei Bărăganului. Norii joși ascundeau linia orizontului, dizolvând-o în depărtare, iar vântul sufla în rafale aspre, purtând un iz metalic de kerosen amestecat cu praful fin al pământului. Pe aerodromul din Fetești, tăcerea era palpabilă, impregnată de tensiunea unui moment decisiv, așteptat cu sufletul la gură.

Paul Dima, tânărul locotenent, își strângea casca sub bărbie cu gesturi precise, aproape ritualice. Fiecare detaliu al combinezonului de zbor – fermoarul bine tras, mănușile reglate cu minuțiozitate – devenea o ceremonie intimă, o punte fragilă între el și văzduhul necruțător. Verifică închizătorile de două ori, aruncând o privire spre norii denși, apoi spre pista interminabilă de beton ce se desfășura în fața sa, un drum către necunoscut, către libertate. Superstițiile piloților nu erau simple povești; un detaliu neglijat, oricât de insignifiant; putea marca diferența brutală dintre viață și moarte.

Astăzi era ziua lui: primul zbor solo, „la simplă”, pe un MiG-21 supersonic. Era o probă crucială, un ritual al cerului pentru piloții tineri. Fără instructor, fără corecturi, doar el și avionul, o fiară de dural ce aștepta să fie îmblânzită. Știa că nu toți reușeau să treacă cu